

Disney

Anna & Elsa

Muistojen taikaa

Kirjoittanut Erica David

TAMMI

Disney
Anna & Elsa

Muistojen taikaa

Quinnille – E.D.

Ensimmäinen painos.
Alkuteos Frozen: *Anna & Elsa, Memory & Magic*
Copyright © 2025 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved.

Teksti Erica David

Kuvitus Bill Robinson

Suomenkos Jenni Rapelo

Suomenkielinen laitos Tammi

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa 2025

ISBN 978-952-04-7443-0

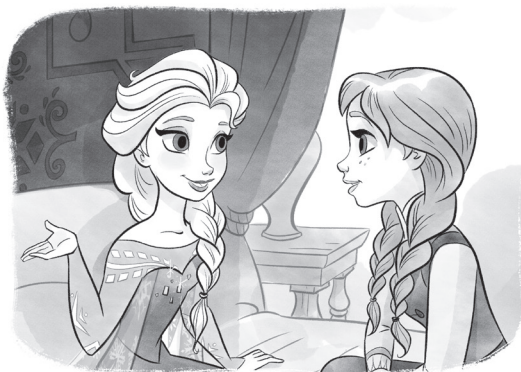
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

Disney

Anna & Elsa

Muistojen taikaa

TAMMI

HELSINKI

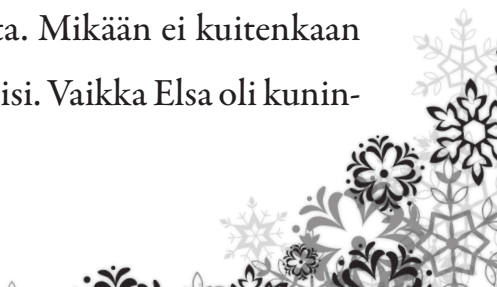

Luku 1

”Än, yy, tee, nyt!” Arendelin prinsessa Anna hihkaisi. Hän seisoj kelluvalla jäälautalla, joka keikkui Odinin vuonon hyisessä virtauksessa. Kapeaa vesiväylää reunustivat jyrkät kiviseinämät. Huudettuaan ”nyt” Anna loikkasi jäälautalta toiselle.

”Ole varovainen, Anna!” Elsa huusi kuninkaallisesta proomusta. Mikään ei kuitenkaan pikkusiskoa pysäyttäisi. Vaikka Elsa oli kunin-

gatar ja valtakunnan hallitsija, joskus Anna tuntui ottavan johtajan roolin. Ennen kuin kukaan oli ehtinyt estää, Anna oli hypännyt laivan kyydistä jäälautalle.

”Ainahan minä olen!” Anna vastasi.

”Niinkö?” Elsa kysyi epäuskoisena. ”Minusta et ole tarpeeksi varovainen.”

Anna loikki virrassa kelluvia jäälauttoja pitkin aluksen vierelle ja hyppäsi kannelle siskonsa luo.

”Tiesithän, että voisin auttaa sinua taikavoimillani?” Elsa kysyi. ”Voisin jäädyttää veden jalkojesi alla.”

”Se ei olisi yhtä hauskaa”, Anna väitti.

Pitkänmallinen alus, jonka kannella he seisovat, eteni hitaasti. *Liian hitaasti*, Anna ajatteli. Yleensä sillä kuljetettiin kauppatavaroita

lähikyliin, mutta tänään Elsa oli ehdottanut, että he lähtisivät kiertelemään vuonoa.

Anna oli nauttinut risteilystä, mutta kaipasi lisää jännitystä. Heti kun hän oli nähnyt voimakkaasti virtaavan kosken, hän oli tien-
nyt, että paikka oli juuri sopiva jäähyppeleyn. Ja hän oli ollut oikeassa. Anna nautti kutkut-
tavasta jännityksestä hypellessään jäälautalta toiselle ja otti innolla vastaan haasteen, jonka
vuonon kieppuvat virtaukset tarjosivat.

”Sinun vuorosi!” Anna sanoi Elsalle.

Elsa vilkuili rauhattomaan veteen. ”Enpä tiedä, Anna...”, hän aloitti epäröiden. ”Näyttää hauskalta, mutta taidan silti jättää väliin.”

”Osaat kyllä”, Anna vakuutti. ”Sitä paitsi meillä oli sopimus. Minä kokeilen jotain, mis-
tä sinä pidät, ja sinä jotain, mistä minä pidän.”

”Oletko varma, että pidät juuri tästä?” Elsa varmisti. Hän katseli, miten jäälautat keikkuivat ja painuivat välillä uppeluksiin virrassa.

”Täysin varma”, Anna vastasi. ”Eikä taikoja!”

Elsa suoristi hartiansa ja veti syvään henkeä. Hän valmistautui sukeltamaan. Tai itse asiassa tarkoitushan oli *pysyä pinnan yläpuolella* ja laskeutua turvallisesti jäälautalle. Elsa hyppäsi alas kannelta.

”Teidän Korkeutenne!” aluksen kapteeni huusi kauhuissaan.

”Kaikki kunnossa, Klaus”, Anna rauhoitteli. ”Hän teki sen tarkoituksella.”

Elsa laskeutui ketterästi jäälautalle. Hän näytti epävarmalta, mutta oli turvassa. Lopulta Elsa löysi tasapainon, vaikka lautta heilui-

kin rauhottomassa vedessä. Hetken kuluttua hän hyppäsi seuraavalle alavirtaan kelluvalle lautalle.

Hetken aikaa Elsa loikki jäälautalta toiselle ja palasi sitten nopeasti takaisin. Kun hän nousi aluksen kannelle, Anna onnitteli häntä.

”Ei hassummin ensikertalaiselta”, Anna kehui.

”Tämä taitaa jäädä myös viimeiseksi keraksi”, Elsa totesi.

”Eikö sinulla ollut hauskaa?” Anna kysyi.

”No, olihan se aika jännittävää”, Elsa myönsi. ”Ehkä jopa turhan jännittävää minun makuuni.”

Annaa nauratti, kun Elsa sanoi sanan ’makuuni’. Edellisenä päivänä oli nimittäin ollut Annan vuoro tehdä jotain, mistä Elsa piti.

Niinpä Elsa oli päättänyt syöttää siskolleen etikkasilliä, joka oli hänen herkkuaan. Anna oli inhonnut sillin tuoksua lapsesta asti eikä siksi syönyt sitä koskaan. Elsan mielestä oli jo korkea aika, että Anna edes maistaisi.

Kun linnan kokki oli sinä päivänä laskenut Annan eteen suuren vadillisen kalaa, hän oli nyrpistänyt nenäänsä. *Etikkasilli haisee kummalliselta*, Anna ajatteli. Kalan tuoksu täytti ruokasalin, ja Annan vatsaa väänsi.

Hän poimi vastahakoisesti pienen palan kalaa lautaselleen. Elsa, joka oli odottanut tätä ateriaa koko päivän, söi jo. Hän vilkaisi kysyvästi Annaa.

Anna keihästi haarukkaansa kalapalan

ja nosti sen huulilleen. Hän ei kuitenkaan halunnut avata suutaan.

”Älä ole niin dramaattinen”, Elsa torui.
”Pahimmillaankin et vain pidä siitä.”

”Enpä olisi niin varma. Entä jos tämä kala päättää pikkelöidä sisuskaluni?” Anna vitsaili.

Elsa hymyili kärsivällisesti.

Anna avasi hitaasti suunsa. Hän työnsi kalan sisään ja puristi huulensa kiinni. Hän pureskeli nopeasti. Mitä nopeammin hän toimisi, sitä vähemmän hänen tarvitsisi maistella kalaa. Lopulta Anna onnistui nielaisemaan sillin alas.

”Mitäs pidät?” Elsa kysyi.

”Se oli juuri niin inhaa kuin arvelinkin”, Anna vastasi.

”Inhaa? Etikkasilli on kokkimme erikoisuus!” Elsa huudahti.

Anna kohautti olkapäitään. ”Olen pahoilani”, hän sanoi. ”Mutta en *erityisemmin* pidä siitä.” Hän nyrpisti taas nenäänsä. ”Miten voit syödä sitä?”

Elsa ei vastannut, vaan työnsi uuden haarukallisen silliä suuhunsa. Hän hymyili tyytyväisenä pistellessään kalaa poskeensa. Hänen ilmeestään olisi voinut päätellä, että etikkasilli oli maailman suurinta herkkua. Annalla ja hänen siskollaan oli selvästi hyvin erilainen maku.

Anna oli yllättynyt siitä, ettei Elsa nauttinnutkaan jäähypimisestä yhtä paljon kuin hän. Kyllähän se nyt etikkasillin voitti.

”Ehkä meidän pitäisi keksiä sellaista teke-

mistä, mistä me molemmat pidämme”, Anna ehdotti.

”Minulla on loistava idea”, Elsa innostui.

Sinä iltana taivas Arendelin yllä oli täynnä tähtiä. Revontulet hohtivat horisontissa niin kirkkaina, että ne valaisivat koko kylän.

Anna ja Elsa istuivat mukavasti kauniin reen kyydissä, kun kuninkaallinen ajuri vei heidät ilta-ajelulle tähtien loisteessa.

”Tämä oli mahtava idea”, Anna kiitteli.

”Arvasin, että pitäisit siitä”, Elsa totesi.

”Rekiajeluun ei liity etikkasilliä.”

Anna nauroi ja vilkaisi Elsaa. Parin viime viikon aikana he olivat viettäneet yhä enemmän aikaa yhdessä. He olivat käyneet pilkillä Kristoffin kanssa ja piipahtaneet Tammisen saunassa.

Anna oivalsi, ettei sillä ollut mitään merkitystä, millaisia seikkailuja he kokivat. Niin kauan kuin he olisivat yhdessä, heillä oli hauskaa. Niin oli ollut lapsesta saakka. Annan varhaisimmissa muistoissa hän ja Elsa leikkivät aina yhdessä.

Muisto lapsuusajoista lämmitti Annan mieltä, mutta kun hän yritti muistaa tarkempia yksityiskohtia, hänen mieleensä juolahtivat vain nauru ja lumi. Kauniin talvitaivaan alla lipuvassa reessä Anna kurtisti kulmiaan. Heidän leikkeihinsä oli takuulla liittynyt muutakin kuin naurua ja lunta. Hän oli varma siitä.

”Mikä hätänä?” Elsa kysyi huomatessaan siskonsa ilmeen.

”Ei mikään”, Anna vastasi. ”Muistatko miten leikimme yhdessä pieninä?”

”Totta kai”, Elsa sanoi hymyillen.

Anna puri alahuultaan. Jokin kiusasi häntä.

”No, minä en taida muistaa”, hän myönsi
levottomana.

Disney FROZEN

Lumileikkejä ja muistitaikoja!

Elsasta on tullut Arendelin kuningatar, ja Anna riemuitsee siitä, että siskokset voivat viettää vihdoin aikaa yhdessä. Omituinen tunne alkaa kuitenkin painaa hänen mieltään. Anna muistaa lapsuudesta vain lunta, naurua ja iloa, mutta kaikki tarkemmat mielikuvat tapahtumista ovat kadonneet. Sitten hän kohtaa peikon, joka kertoo, että Annan muistot on taiottu pois. Tietääkö Elsa jotakin, ja voiko Anna saada muistonsa takaisin?

Helppolukuisessa Frozen-lastenromaanissa Anna alkaa selvittää salaisuutta, joka verhoaa siskosten menneisyyttä.

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-7443-0